

ЕРМИННА

ПОВѢСТЬ

ОТЪ

ПАВЕЛЪ ХАЙЗЕ.

(ОТЪ НѢМСКИ).

Единъ день ми оставаше още да остана въ планини-тѣ и единъ день стана на двѣ недѣли, кои-то наистина тамъ въ ония високи планински страни, въ онова отдавнашно гнѣздо между прѣдѣли-тѣ на Албански-тѣ и Сабински-тѣ планини — место-то не смѣя да кажа — твърдѣ скоро изминаха, като да бѣхъ въ единъ отъ най-голѣми-тѣ градища между свирни и веселби. Какъ изминувахъ онѣзи джлги приятни дни, едва ли ще имамъ думи да го изкажа. До кат' бѣхъ у Римъ, тамъ ма влечеше нѣщо и то се камъ уединение; тукъ азъ можахъ да си утаюжвамъ сърдечни-тѣ си желанія. Е! то бѣше въ пхрви-тѣ дни на приятната пролѣтъ, шума-та на кестенени-тѣ дървета блѣщяше са съ най-хубава зеленина, дупки-тѣ наоколо пѣлни съ пѣсни на птички-тѣ, а извори-тѣ шурчаха по онѣзи пролѣтни ливади; прѣди малко бѣше са появила една хайдушка чета, коя-то задаваше страхъ на пхтникъ-тѣ, макаръ че тя са прислѣдваше и да бѣше вече изгонена на нѣколко места; тука пхтникъ-тѣ са качи по скали-тѣ безъ да мисли на най-малко-то зло, кое-то можеше да го постигне, замисленъ джлбоко, той продължава кротко пхтъ-тѣ си!

Тука имаше много нѣмски живописци, кои-то са туткаха по тѣзи места, но азъ отбѣгвахъ отъ разговори-тѣ имъ